

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ**

**της προσφυγής υπ' αριθ. 38682/02
την οποία κατέθεσε ο Ε Ε
κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν στις 02-12-2004 από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρος,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

P. LORENZEN,

N. VAJIC,

S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

και από τον S. NIELSEN, *Γραμματέα του Τμήματος.*

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή, η οποία εισήχθη στις 22-10-2002.

Έχον υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου περί εφαρμογής του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως και συνεξετάσεως του παραδεκτού και της ουσίας της υποθέσεως.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η εναγόμενη Κυβέρνηση, και την αντίκρουση του προσφεύγοντος.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων È È είναι Έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1921 και διαμένει στην Αθήνα. Η εναγόμενη Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Β. Κυριαζόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Μ. Παπίδα, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως εξετέθησαν από τους διαδίκους, έχουν εν περιλήψει ως εξής :

Ο προσφεύγων, συνταξιούχος δικαστικός, κατέθεσε ενώπιον του 42^{ου} Τμήματος του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αίτηση, με την οποία ζητούσε την αναπροσαρμογή της συντάξεώς του για το έτος 1996. Η αίτηση αυτή απερρίφθη με την απόφαση 61297/1999.

Στις 05-11-1999, ο προσφεύγων εφείσβαλε την απόφαση αυτή.

Στις 22-06-2000, το δεύτερο τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση και όρισε σε 238 740 δραχμές μηνιαίως το ύψος της συμπληρωματικής συντάξεως η οποία έπρεπε να καταβληθεί στον προσφεύγοντα για το έτος 1999 (απόφαση 1321/2000). Η απόφαση αυτή κατέστη οριστική, αφού το Δημόσιο δεν κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως.

Στις 28-12-2000, ο Υπουργός Οικονομικών εξέδωσε την απόφαση 127534, η οποία δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. της 5^{ης} Ιανουαρίου 2001 και αφορούσε την εκτέλεση των αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου όσον αφορά τις συμπληρωματικές συντάξεις των συνταξιούχων δικαστικών. Η απόφαση προβλέπει την πληρωμή των συμπληρωματικών συντάξεων σε δύο άτοκες δόσεις το 2005 και το 2006. Πρέπει δε τα ποσά αυτά να καταβληθούν στους ενδιαφερόμενους μόλις αυτοί καταθέσουν δήλωση με την οποία θα βεβαιώνεται ότι δεν έχουν εισπράξει άλλο ποσό για το λόγο αυτό και ότι

ουδεμία άλλη συναφή απαίτηση θα έχουν για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Ο προσφεύγων προσκομίζει συνοπτική κατάσταση των δικαιούχων και των καταβλητέων ποσών, η οποία καταρτίσθηκε τον Ιούνιο του έτους 2002 και είναι υπογεγραμμένη από τον Υπουργό Οικονομικών.

Ο προσφεύγων, ο οποίος δεν έχει ακόμα εισπράξει τα ποσά τα οποία επιδικάσθηκαν με την απόφαση 1321/2000, αμφισβητεί την αποτελεσματικότητα του μέτρου το οποίο θεσπίστηκε με την απόφαση 127534. Δηλώνει δε ότι είναι αυθαίρετο και αντισυνταγματικό.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η άρνηση των αρμοδίων αρχών να συμμορφωθούν προς την απόφαση 1321/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συνιστά παραβίαση του δικαιώματός του σε πραγματική δικαστική προστασία προκειμένου περί των αμφισβητήσεων επί των αστικής φύσεως δικαιωμάτων του.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται περαιτέρω ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός του στο σεβασμό της περιουσίας του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 6 § 1 της Συμβάσεως και 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ότι η παράλειψη των εθνικών αρχών να συμμορφωθούν επί μακρόν προς την απόφαση 1321/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, συνιστά παραβίαση του δικαιώματός του σε πραγματική δικαστική προστασία των αστικής φύσεως δικαιωμάτων του, ως και του δικαιώματός του στο σεβασμό της περιουσίας του.

Το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως ορίζει σχετικά τα εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δικαίως (...) από (...) δικαστήριο το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) για τις αμφισβητήσεις επί των αστικής φύσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του (...)»

Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 ορίζει ότι :

«Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στο σεβασμό της περιουσίας του. Κανένας δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας και στο πλαίσιο των όρων που προβλέπονται από το νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θέτουν σε ισχύ νόμους που κρίνουν αναγκαίους για τη ρύθμιση των αγαθών σύμφωνα με το δημόσιο συμφέρον ή για την εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Η Κυβέρνηση επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι η προσφυγή έχει κατατεθεί εκπρόθεσμα. Κρίνει δε ότι η επίδικη κατάσταση έλαβε τέλος στις 05-01-2001, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. η απόφαση 127534. Με την απόφαση αυτή, το Ελληνικό Δημόσιο συμμορφώθηκε πλήρως προς την απόφαση 1321/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εάν ο προσφεύγων επέμενε στις αιτιάσεις του, θα έπρεπε να εισαγάγει την προσφυγή του εντός εξαμήνου προθεσμίας από της επίσημης δημοσίευσής της εν λόγω αποφάσεως.

Ο προσφεύγων αντικρούει τη θέση αυτή και επισημαίνει ότι παραπονείται για μία συνεχιζόμενη κατάσταση. Προσθέτει δε ότι τον Ιούνιο του έτους 2002, δηλαδή έξι και πλέον μήνες πριν από την εισαγωγή της προσφυγής του, ο Υπουργός Οικονομικών ενέκρινε τη συνοπτική κατάσταση των δικαιούχων και των καταβλητέων στον καθένα από αυτούς ποσών.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως, δεν μπορεί να επιληφθεί προσφυγής παρά μόνο «εντός προθεσμίας έξι μηνών από της ημερομηνίας της τελεσιδικίας της εσωτερικής αποφάσεως». Ο κανόνας αυτός συνιστά παράγοντα νομικής ασφάλειας (βλ. *De Wilde, Ooms και Versyp κατά του Βελγίου*, απόφαση από 28 Μαΐου 1970, série A n° 12, σελ. 29-30, § 50) καλύπτοντας συγχρόνως την ανάγκη παραχωρήσεως στον ενδιαφερόμενο ικανού χρόνου για να σκεφθεί, ώστε να του επιτραπεί να

εκτιμήσει την ευκαιρία να καταθέσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου και να προσδιορίσει το περιεχόμενό της (*lordache κατά της Ρουμανίας* (déc.), n° 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Έτσι, οριοθετεί χρονικά τον έλεγχο τον οποίο ασκεί το Δικαστήριο και επισημαίνει στα άτομα και συγχρόνως στις αρχές του Κράτους, την περίοδο πέραν της οποίας ο έλεγχος αυτός δεν είναι πλέον δυνατός (βλ. *Walker κατά του Ηνωμένου Βασιλείου* (déc.), n° 34979/97, CEDH 2000-I, *Kadikis κατά της Λετονίας* (n° 2) (déc.) n° 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο συμμερίζεται την άποψη της Κυβερνήσεως, ότι δηλαδή θα έπρεπε ο προσφεύγων να προσφύγει ενώπιόν του εντός εξαμήνου προθεσμίας από της επίσημης δημοσιεύσεως της αποφάσεως 127534, με την οποία ορίζεται επακριβώς το χρονοδιάγραμμα πληρωμής των επιδικασθέντων ποσών, αφού η συνοπτική κατάσταση του Ιουνίου 2000 δεν είναι παρά μία καθαρά κυρωτική απόφαση. Ανεξαρτήτως του εάν η λύση την οποία επέφερε η απόφαση αυτή, απετέλεσε ικανοποιητική εκτέλεση της αποφάσεως 1321/2000 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, βάσει της οποίας ο προσφεύγων προβάλλει τις αξιώσεις του, θέμα συζητήσεως μεταξύ των διαδίκων, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η απόφαση αυτή συγκεκριμενοποίησε τη θέση την οποία το Ελληνικό Δημόσιο θέλησε να υιοθετήσει στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, από της δημοσιεύσεως της αποφάσεως αυτής στο Φ.Ε.Κ. της 5^{ης} Ιανουαρίου 2001, ήταν σαφές ότι το ποσό το οποίο επιδικάσθηκε στον προσφεύγοντα, δεν θα καταβαλλόταν σε αυτόν παρά από το 2005. Δεν πρέπει επομένως να παραλληλισθεί η κατάσταση αυτή με την υπόθεση στην οποία ο ενδιαφερόμενος ουδεμία διαβεβαίωση ή πληροφόρηση έχει όσον αφορά την εκτέλεση ή μη δικαστικής αποφάσεως και μπορεί τότε να διατείνεται ότι είναι θύμα συνεχιζόμενης καταστάσεως εφόσον η απόφαση αυτή δεν εκτελείται.

Περαιτέρω, ο προσφεύγων δεν επικαλείται κάποιο λόγο ο οποίος θα μπορούσε να δικαιολογήσει το γεγονός ότι περίμενε μέχρι τις 22 Οκτωβρίου

2002 για να προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου, αφού μάλιστα ο ίδιος δηλώνει ότι η απόφαση 127534 είναι αυθαίρετη και αντισυνταγματική και φαίνεται επομένως ότι επισημαίνει ότι πρέπει αυτή να ερμηνευθεί ως άρνηση του Δημοσίου να συμμορφωθεί προς την απόφαση 1321/2000. Η συνοπτική κατάσταση την οποία προσκομίζει ο προσφεύγων, με τα ονόματα των δικαιούχων της συμπληρωματικής συντάξεως και τα καταβλητέα ποσά, συνοπτική κατάσταση την οποία ενέκρινε ο Υπουργός Οικονομικών των Ιουνίου του έτους 2002, δεν συνιστά παρά πράξη εφαρμογής της αποφάσεως 127534 και δεν πρέπει ο προσφεύγων να την επικαλείται για να δικαιολογήσει το γεγονός ότι προσέφυγε καθυστερημένα ενώπιον του Δικαστηρίου.

Ως εκ τούτου, η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Συμβάσεως.

Επομένως, αρμόζει να τεθεί τέλος στην εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

[υπογραφή :] / Søren NIELSEN /

[υπογραφή :] / Françoise TULKENS /

Γραμματέας

Πρόεδρος

[σφραγίδα του Δικαστηρίου]

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ